

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa R. J.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości przy ul. P.
w Ł.
o uchylenie uchwał,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanej;**
- 3. oddala wniosek adwokat K. B. G. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem

zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W złożonej skardze kasacyjnej skarżący R.J. podał, że: „W odniesieniu do wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuję, że jest ona zasadna wobec wykazanego rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego.”. Stwierdzenie to nie nawiązywało do żadnej z konkretnych przyczyn kasacyjnych wyszczególnionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c.; w szczególności przyczyny takiej – jak wynika z wcześniejszych uwag – nie stanowi twierdzenie skarżącego, że naruszenie prawa, którego miał się dopuścić sąd drugiej instancji, ma charakter „rażący”.

Sformułowany w ten sposób „wniosek” o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalał w konsekwencji na uznanie, że skarżący wykazał istnienie którejkolwiek z przyczyn kasacyjnych. Przypomnienia wymagało w tym kontekście, że na etapie orzekania w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada wyłącznie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego motywy, ocena zasadności podstaw kasacyjnych (art. 398³ w związku z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) ma natomiast charakter wtórny i jest uwarunkowana uprzednią decyzją o przyjęciu skargi do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, niepubl., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl. i z dnia 7 grudnia 2018 r., II CSK 309/18, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 102, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Wniosek pełnomocnika procesowego skarżącego o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym oddalono, mając na względzie, że sporządzenie skargi kasacyjnej,

w której nie podjęto próby przywołania konkretnych argumentów na rzecz istnienia okoliczności, które uzasadniają przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, a poprzestano na ogólnikowym wskazaniu na „rażące naruszenie przepisów prawa materialnego”, nie może być traktowane jako udzielenie pomocy prawnej (por. *mutatis mutandis* postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2011 r., V CZ 66/11, niepubl., z dnia 16 listopada 2016 r., I CZ 74/16, niepubl. i z dnia 7 września 2018 r., III CZ 27/18, niepubl.).